

Pušíci jsou tady

Erhard Dietl

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **tretně stíháno**.

Erhard Dietl

Pušící jsou tady

Ilustrace Erhard Dietl

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Přeloženo z německého originálu **Die Olchis Olchis sind da**

© Verlag Friedrich Oetinger GmbH, Hamburg 1996, 2010

Translation © Grada Publishing, a.s., 2013

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

jako svou 5091. publikaci

Přeložila Petra Honsová

Odpovědná redaktorka Ivana Kočí

Jazyková úprava Štěpánka Poupětová

Sazba Eva Hradiláková

Počet stran 64

První vydání, Praha 2013

Vytiskla tiskárna GRASPO CZ, a.s.

ISBN 978-80-247-4561-9

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

978-80-247-8401-4 (ISBN ve formátu pdf)

978-80-247-8402-1 (ISBN ve formátu ePUB)

Erhard Dietl

Pušíci jsou tady

Grada Publishing

1 Tak to jsou pušící

Pušící nemají rádi čokoládu. Ani zmrzlinu a bonbony. Nemají rádi puding ani špagety. Vůbec nemají rádi jídla, která lidem chutnají. Pušící jedí mnohem raději to, co je pálivé, shnilé a hořké. Rádi žvýkají staré gumové pneumatiky a křoupou zrezivělé plechovky posypané pepřem!

Ostrými zoubky snadno rozkoušou i to, co je ze skla a kovu.

Jakmile něco smrdí, říkají: „Mmm!
To je puší vůně!“ A zhluboka se nadechují,
jako my lidé, když cítíme čerstvou travičku
nebo koláč.

Pušící se rádi přehrabují v hromadách smetí. Z odpadků si vytahují svoje lahůdky. Největší radost jim udělá něco pěkně smradlavého a zkaženého. Třeba stará tuba se zbytkem zubní pasty nebo lahvička s olejem na jízdní kola. Právě olej na jízdní kola popíjejí s velkou chutí. Taky mají rádi staré deštníky, rezaté šrouby a hřebíky, podrážky od bot a kosti z ryb. Ty jim moc chutnají ve smradlavé omáčce.

Pušíci bydlí na skládce u městečka Zaprášená Lhota. Často se zdržují u dálnice, protože rádi dýchají výfukové plyny. Když auta profičí kolem a vzduch pěkně nasmrádne zplodinami, říká puší maminka svým dětem: „Při svatém odpadkovém pytlíku, není to nádherný vzdoušek?“ Malí pušíci potom slastně přivírají oči a vystrkují své vyboulené nosy do výšky.

Sami pušíci vydávají taky docela puší smrádek. Takový pořádně sirnatý, zatuchlý a bahenní zápach.

Jen mouchy ten smrádek zbožňují. Proto je jich kolem pušíků vždycky hejno, jako kolem krav ve stodole. Ale když si pušíci zívnu, padnou k zemi i otrlé mouchy. Smrádek z puší pusy nevydrží nikdo!

Pušíci nemají uši. Proto jim uprostřed hlavy vyrůstají tři špičaté růžky.

Těmi slyší všechno. I na sto metrů zaslechnou, jak se do země zavrtává žížala. Taky slyší kašlat mravence a růst sedmikrásky.

Kdyby si pušící růžky někdy umyli, mohli by slyšet ještě víc. Ale pušící se nemyjí nikdy. K čemu taky? Smrdí pěkně a slyší dost dobře.

Pušící jsou hrozně silní! Jednou ráno se puší mamince a tátovi pušíkovi prostě nechtělo z postele. Ale malí pušící už chtěli skákat do kaluží a házet po sobě knedlíčky z bláta. A tak jeden pušíček jednoduše zvedl tátu a maminku i s postelí do výšky a vynesl je ven z pušího doupěte.

V jedné ruce! A pak je posadil do louže. Tak jsou pušící silní.

A třebaže mají tolik síly, často jsou hodně líní a pohodlní.

Když svítí sluníčko, proleží celý den na rezavém kanystru od benzinu a jen čekají, až začne pršet.

Protože deštivé počasí je puší počasí.

„Zítra je snad taky den,“ říkávají pušiči a zívají. Pusu přitom otevřou tolik, že z toho smrádku spadne na zem pár mrtvých much.

Jak vidíš, pušící jsou velmi přátelská a milá stvoření. Když někomu řekneš: „Ty jsi ale pušík!“ určitě to není žádná nadávka.

2 Pušici si balí kufry

Když jsou pušici ze samého nicnedělání unavení, napadají je úžasné věci.

Tak třeba teď. Táta pušík se protáhne, narovná se a zavolá: „Ať mě vezme mrzutej upšoukanej čert! Já se cítím tak zmordovaný! Nutně potřebuju dovolenou. Asi bychom si měli vyjet k moři!“

Babička pušice z toho moc nadšená není. Řekne: „Určitě mi z toho čerstvého povětrí nebude dobře.“

Zatřese střapatou hlavou tak prudce, že jí vlásky zařinčí jako kovové proutky. Pušici si vlasy nikdy nestříhají. Mají je tak tvrdé a tuhé, že by to nůžky ani nedokázaly.

Zato malí pušíčci jsou z tátova nápadu nadšení.

„Při slizkém bahýnku a oschlém sýru!“ volají. „U moře zase můžeme jíst písek a pít slanou vodu!“

Děda pušík se nijak zvlášť netěší. „To není dobrý nápad! Při ropuším pšoukanci! Je tam tolik vody! Taky se můžeme všichni utopit.“

„Dědo, ty jsi strašpytel!“ volají pušíčci a smějí se. „Nejvyšší čas, aby ses naučil plavat.“

„Na to jsem snad ve svých 965 letech už trochu starý,“ zabručí děda pušík.

„I co, při slizkém blátivém hadříčku,“ řekne babička, „nejlepší bude, když začneš hned a trochu se pocvičíš.“

Vezme velký starý sud od oleje a až po okraj ho naplní vodou.

„Nejdřív si musíš zvyknout na mokrou vodu,“ vysvětluje dědovi.

„Milá zlatá, já se přece byl koupat už před čtyřiaosmdesáti lety!“ brání se děda.

„To ses nekoupal! To jsi jen pořádně promokl, když přšelo,“ řekne babička a zasměje se.

Dědovi pušíkovi to vůbec nepříjde k smíchu. Jen strašně nerad si vleze do sudu s vodou.

„Bravo, dědo!“ povzbuzuje ho táta pušík. „Teď pádluj rukama a nohama a drž přitom hlavu pěkně nahoře...“

Děda pušík se pevně drží okraje sudu a zadržuje dech. Ze strachu mu úplně zbělal jeho zelený vyboulený nos. Pak ze sebe vysype ty nejstrašnější puší nadávky: „Jak mizerný ropuší pšoukanec! Rezavá šrotová břecha! Navoněná zpocená holínka!“

Mohutným skokem se dostane ze sudu a otřepává se jako mokrý pes.

Táta pušík řekne: „Myslím, že to napoprvé stačí. Pro začátek to bylo dost dobré. Až budeme u moře, procvičíme si plavání naznak a kraulování.“

Potom puší maminka vytáhne velký kufr. Všichni se začínají balit: berou si starou vyhozenou matraci na polehávání u vody.

